

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Magyarország Alkotmánybírósága részére	
Ügyszám: IV/ 0.0 2 4 7 - 0 / 2021	
Fővárosi Törvényszék útján: 2021 FEBR 05.	
1027 Budapest, Tölgyfa u. 1-3.	Kezelőiroda:
Példány: 1	
Melléklet: 11 db	<i>Ju</i>
Tisztelt Alkotmánybíróság!	

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK KÖZIGAZGATÁSI KOLLÉGIUMA 5.	
FÓLAJSTROMSZÁM KEZDŐIRATON:.....	
Postán/Gyűjtőládába/Személyesen/E-mailen/Faxon/E-irat	
Érkezett: 2021 JAN 21.	BU
PÉLDÁNY: I / IV	
MELLÉKLET: H KÖZTÜK:	
FÓLAJSTROMSZÁM: 703 906/20	
UTÓIRATON: 3FK	

18

Alulírott [redacted] az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27. § alapján a Kúria Kfv.IV.37.028/2020/9. számú ítéletével (továbbiakban: Ítélet) szemben az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria Kfv.IV.37.028/2020/9. számú, 2020. november 3-án kelt, 2020. november 30. napján kézbesített határozatának alaptörvény-ellenességét, és azt az Abtv. 43. §-ának megfelelően semmisítse meg.

1. Az indítvány benyújtásának követelményei

1.1.) Tényállás ismertetése, a jogorvoslati lehetőségek kimerítése

A 2016. évben [redacted] kiskorú lányom jogán tömegközlekedés iránti kérelmet nyújtottam be a Belváros-Lipótváros Budapest Főváros V. kerület Önkormányzat Népjelölti Osztályára. Az ezen kérelem alapján a XJ/G-30681/2016. számú határozat szerint megítélt szociális támogatást a perekben, - a továbbiakban alperesként szereplő - Belváros-Lipótváros Budapest Főváros V. kerület Önkormányzat Polgármestere az 2016. október 12-én kelt, XI/G-30.681/2/2016. számú határozatával visszavonta. A jogorvoslati kérelmet elutasító XI/G-30.681/6/2016. számú II. fokú határozattal szembeni felülvizsgálati kérelem eredményeképpen a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 30.K.30.446/2017/28. számú ítéletével megsemmisítette az alperesi határozatot és az eljárást új eljárás lefolytatására utasította.

Alperes a bíróság által elrendelt, 2018. január 8. napján megkezdett új eljárást XI/G-30011/2018. ügyszám alatt folytatta le, melyben a fellebbezéssel támadott I. fokú határozatot alperes 64/2018. (III.08.) B-L-Ö.h. számú döntésével hagyta helyben. Felperes a megismételt eljárásban hozott 64/2018. (III.08.) B-L-Ö.h. számú határozattal szemben is keresetet nyújtott be, melynek elbírálásaként a bíróság 30.K.31.406/2018/10. számú ítéletével új eljárásra utasítás mellőzésével semmisítette meg a közigazgatási döntést. A jogerős, 30.K.31.406/2018/10. számú ítélet eredményeként felperes lányának támogatását megítélő 2016. augusztus 22-én kiadmányozott, XJ-G-30.680/2016. számú alperesi határozat hatályában fennmaradt. Alperes a hatályában fennmaradt kérelemnek helyt adó I. fokú határozat és a bíróság döntése folytán a korábban megvont szociális támogatást folyósította felperes felé, a felek közötti jogviszony teljeskörűen lezárásra került.

12.11.2021
3FK A 1

A 30.K.31.406/2018/10. számú ítélettel szemben alperes nem kezdeményezett rendkívüli jogorvoslati eljárást, a jogerős döntés megtámadhatatlanná vált, a kereset feletti döntés ítélt dolognak minősült, a felek a döntést tudomásul vették. Jelen pontban külön is kiemelem, hogy **alperes bármely újonnan felmerült vagy esetleges rendkívüli jogorvoslatba bevonni kívánt bizonyíték alapján nem kezdeményezett perújítást.**

Alperes a 30.K.31.406/2018/10. sz. jogerős bírói döntés vitathatatlanságát és megtámadhatatlanságát figyelmen kívül hagyva eljárását harmadszorra is megindította ugyanazon szociális támogatásra vonatkozóan felperessel szemben a XI-G-30039/2019. ügyszám alatt. Ezen ítéletben rögzítetthez képest semmiben nem változott a tényállás, ugyanaz volt a vitatott jog és az ügyfél személye. A panasszal érintett kúriai döntés alapjául szolgáló per ugyanazon felek között, ugyanazon vitatott jog és tényállás mellett került lefolytatásra, mint amelyben ugyanezen jogvitát véglegesen és megtámadhatatlanul eldöntötte a 30.K.31.406/2018/10. számú ítélet.

Ezen, harmadik eljárásban 2019. január 16-án kelt, XI-G-30039/3/2019. szám alatt kibocsátott I. fokú döntést az alperesi hatóság a fellebbezés folytán hatásköri szabályok megsértése miatt visszavonta és a XI-G-30039/15/2019. számú „visszavonó határozat” megnevezésű döntésében ugyanazon rendelkezéseket állapította meg felperes terhére, mint a visszavont határozatban. Ezen utóbbi, I. fokú határozattal szembeni fellebbezést alperes elutasította a 122/2019 (V.16.) számú végleges határozatával, mellyel szemben felperes keresetet nyújtott be. A keresetet a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság a 22.K.32.340/2019/7. számú ítéletével elutasította. Az I. fokú ítélettel szemben felperes felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, mely kérelmet a Kúria 2020. januárjában érdemi felülvizsgálat céljából befogadott, majd a Kfv.IV.37.028/2020/9. számú ítéletével elutasított.

A közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 116. § d) pontja alapján a Kúria jelen panasszal érintett határozatával szembeni további jogorvoslatnak nincs helye. Jelen ügyben nem indítványoztam perújítást, ellenben tájékoztatom a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy az Ítélettel szemben a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (Bszi.) 41/B. § (1) bekezdés a) pontja szerint jogegységi panaszt terjesztettem elő a Kúriánál jogi képviselőm útján 2020. december 29. napján. (1. sz. melléklet)

1.2.) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

A sérelmezett döntést a Kúria előtti eljárásban eljáró jogi képviselőm 2020. november 30. napján vette át, melyre figyelemmel az alkotmányjogi panasz benyújtási határideje 2020. január 29. napja.

1.3.) Az indítványozó érintettségének bemutatása

A sérelmezett döntés felperese voltam, így az Abtv. 27. § (2) bekezdés a) pontja alapján közvetlen érintettje a bírói döntésnek.

2.) Abtv. 29. § szerinti indokolás

Jelen pontban hangsúlyozom, hogy nem ténybíráskodást kívánok a Tisztelt Alkotmánybíróságtól, hanem a panasszal érintett kúriai döntés Alaptörvénnyel történő összhangjának vizsgálatát és alkotmányos jogaim oltalmazását.

A kérelem alábbi alpontjaiban ismertetem a Kúria döntésének alaptörvény-ellenes elemeit, mely elemek érdemben befolyásolták a legfőbb bírói szerv döntését. Álláspontom szerint a Kúria sérelmezett döntése az Alaptörvény alábbi rendelkezéseibe ütközik, melyek felsorolása mentén fektetem le az Abtv. 29. § szerinti, alpontokba rendezett indokolást.

A Kúria panasszal érintett döntése sérti az Alaptörvény

- XXVIII. cikkének (1) bekezdése,
- XV. cikk (1) bekezdése,
- B) cikk (1) bekezdése,
- 28. cikk,
- XXIV. cikk (1) bekezdése szerinti rendelkezéseit, az alábbi

alkotmányossági szempontú indokolások alapján.

2.1.) *Res iudicata* – jogállamiság

Az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdése szerint Magyarország jogállam, mely jogállamiság egyik alappillére, garanciája a jogbiztonság.

A Bszi. 2. § (1) bekezdése alapján a bíróságok a vitássá tett jogról véglegesen döntenek. Ezen alapjogi vonatkozású rendelkezésen az Ítélet egyszerűen túllépett, figyelmen kívül hagyva az ezen normából fakadó ítélt dolgot.

Az Ítélet indokolásának 25-27. pontjai szerint a 30.K.31.406/2018/7. számú, új eljárásra utasítást mellőző, ezáltal a szociális támogatást még 2016. évben megítélő alperesi határozat hatályát fenntartó ítélet nem döntötte el véglegesen a pert. Az Ítélet indokolásának 26. pontja szerint azon ítélet, mely a sérelmes alperesi határozatot megsemmisítette egyúttal mellőzte a hatóság új eljárásra kötelezését, - és ezáltal felperes lányának támogatását megítélő 2016. augusztus 22-én kiadmányozott, XJ-G-30.681/2016. számú alperesi határozat hatályában fennmaradt - az anyagi jogilag nem minősül a Bszi. 2. § (1) bekezdése szerinti végleges döntésnek.

Amennyiben az 30.K.31.406/2018/7. számú ítéletet meghozó I. fokú bíróság azt helyesnek tartotta volna, úgy bizonyára alperest új eljárás lefolytatására utasította volna a határozatában. Ezen I. fokú bíróság nem figyelmetlenségéből mellőzte a rendelkező részből az új eljárásra történő utasítást, hanem az indokolás szerint amiatt, mert alperes bizonyítékai súlytalanok voltak és nem látott lehetőséget a tényállás további feltárására, mivel alperes már két eljáráson volt túl ekkor és utóbbi eljárásában sem tett eleget a bíróság korábbi utasításainak.

Ismét jelzem, hogy alperes nem kezdeményezett perújítást új bizonyítékaira tekintettel, illetve nem vitatta a 30.K.31.406/2018/10. sz. döntés jogi megalapozottságát sem

felülvizsgálat kezdeményezésével, tehát az abban foglaltakat elfogadta, az elmaradt szociális támogatást folyósította, a jogviszony véglegesen lezárásra került.

A 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet negatív irányú tartalma – az új eljárás mellőzése a tényállás időmúlás miatti feltárhatatlansága okán– ugyanúgy jogerős, mint annak pozitív tartalma, azaz az alperesi határozatok megsemmisítésére így a korábbi támogatást megítélő, XJ/G-30681/2016. számú határozat hatályának fenntartására vonatkozó rendelkezése.

A 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet az alperesi határozat megsemmisítése és új eljárás mellőzése mellett az indokolásában rögzítette a tényállás rekonstruálhatatlanságát, ellenben az indokolásban alperes felé a rendelkező résszel és az azt alátámasztó indokolással szembeni jogi tanácsadásként megjelent a második sikertelen eljárását lefolytató alperes felé, hogy *”újabb bizonyítékok bevonásával és eljárási szabályok betartásával eljárását ismételten megindíthatja.”*

Álláspontom szerint az utóbb eljárt bíróságok nem észlelték annak tényét, hogy ezen ítéleti indokolás alaptörvény-ellenes, és nagyobb súllyal értékelték a 30.K.31.406/2018/10. sz. döntés alperesnek célzott ezen jogi tanácsadását már lezárt jogviszonyt feltörő sokadik új eljárásra vonatkozóan, mint a rendelkező részben illetve indokolásban szereplő, új eljárást kizáró, tényállás feltárhatatlanságát megállapító döntést.

Az Ítélet, a 26. pontban szereplő indokolására tekintettel álláspontom szerint alaptörvény-ellenes, mert az az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésében foglalt jogállamiság keretében foglalt jogbiztonság követelményébe ütközik.

Az Ítélet 26. pontja szerinti indokolás alaptörvény-ellenes eleme, hogy bíróság által jogerősen lezárt jogviszonyokat a közigazgatási hatóság bármikor utólagosan feltörheti, ha korábbi pervesztességét eredményező bizonyítási mulasztásait a reá irányadó törvényes határidőkön túl kívánja orvosolni. Rámutatok, hogy alperes már egy alapeljárást és két megismételt eljárást folytatott le ekkor egy legkevésbé sem bonyolult tényállású, egyszerű megítélésű szociális ügyben.

Az Ítélet 26. pontjában foglalt indokolás szerint a Kúria -alperes jogellenes érdekeit támogató- gyakorlata utat adna a gát nélküli hatósági önkénynek, bírói döntéssel jogerősen lezárt jogviszonyokat felszakító, megismételt eljárások új eljárásra kötelező bírói utasítás nélküli kontrollálhatatlan számú, egymást követő megindításának lehetőségével új, és annál is újabb bizonyítékok bevonásával.

A Kúria által ezen, 26. pont szerinti iránymutatása alapjaiban rengetné meg a bírói döntések kötőerejére vonatkozó joghatásokat, illetve súlyos csapást mérne a közigazgatási jogviszonyok stabilitására nézve is, mindkettőt kétség kívül tenné viszonylagossá.

Ezen eljárás egyebekben kiüresítené a perújítás lényegét is és az Ákr. 2. § (2) bekezdés c) pontja szerinti észszerű időn belüli eljárás lefolytatására vonatkozó, illetve ugyanezen szakasz a) pontja szerinti hatóságot kötelező szakszerűség alapelvi rendelkezését is. (A kereset alapját

képező hatósági eljárás 2016. augusztus 17-én kezdődött és 2019. március 4-én kelt határozattal zárult, mely egy 10 hónapos időtartamra, 2017. június 30. napjáig terjedő folyósítandó szociális támogatás esetében semmiképp sem észszerű időtartam.)

Az Ítélet szerint egy - ítéletbe egyebekben nem illeszthető – egyoldalú bírói jogi tanácsadás értékelhető az ítélet lényegi rendelkezéseivel szembenálló módon. Ismét hangsúlyozom, ha az I. fokú bíróság helyesnek tartotta volna, alperest bizonyára új eljárásra utasította volna 30.K.31.406/2018/10. számú ítéletében. Ellenben ennek mellőzésével, és a szociális támogatást visszavonó határozat megsemmisítésével, bármely alperes részére nyújtott –egyebekben téves - jogi tanács ellenére **alperes XJ/G-30681/2016. számú, szociális támogatást megítélő határozata hatályában fennmaradt.** Ez, az Ítélet 26. pont második mondatában rögzített indokolásával szemben önmagában eldöntötte a vitatott anyagi jogosultságot annak véglegességével, akként hogy a szociális támogatás felperes gyermeke részére jogszerűen került folyósításra, mely utólagos folyósítást alperes teljesített a 30.K.31.406/2018/10. számú ítélet közzétételét követően.

Az Alkotmánybíróság *res iudicata* körében lefektetett töretlen gyakorlata szerint pontosan azért döntenek a bíróságok véglegesen a perbeli vitatott jog felett, hogy az utólagosan ne legyen módosítható, áttörhető. Az Alkotmánybíróság már számos döntésében rámutatott, hogy a jogállamiság bástyáját képező jogbiztonságnak primátusa van a peres felet megillető anyagi jogi igazságossággal szemben. (Az ezen megállapításokat tükröző alkotmánybírósági határozatok jelen panasz későbbi pontjában kerülnek részletesen ismertetésre.)

Az Ítélet szerint nem véglegesen eldöntött anyagi jog, hanem csupán egy „függő jogi helyzet” volt, hogy alperes tudomásul vette a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítéletben foglaltakat, azzal szemben nem terjesztett elő perújítást, sem felülvizsgálati kérelmet, hanem folyósította az elmaradt támogatást felperes gyermeke részére.

Az Ítélet a hatályában fennmaradásával alapvető bizonytalanságot okozna az ügyfelek anyagi jogai vonatkozásában és már lezárt jogviszonyok jogellenes feltörésére adna lehetőséget. Az Ítélet nem vette figyelembe, hogy a pernek különösen jelentős alapjogi vonatkozása van.

Jelen esetre vonatkozóan az Alkotmánybíróság a 3328/2020. (VIII.5.) AB határozatában rögzítette, hogy a jogerő jelentősége a közigazgatási bírósági döntések esetében pontosan az, hogy **„jogviszonyok idővel lezártanak minősüljenek, és azok védve legyenek mindennemű beavatkozástól, a jogvitában érintett személyek viszonyai ne maradjanak függő helyzetben, az eldöntött kérdés utólag ne legyen módosítható.”**

Az Ítélet azzal, hogy elfogadta azt, hogy a 30.K.31.406/2018/10. sz. határozat nem teremt ítélt dolgot, pontosan ezen, alkotmánybírósági döntésben hivatkozott függő helyzetet teremtett, illetve lezárt jogviszony tiltott módosítására adott lehetőséget.

A 3342/2017. (XII.20.) AB határozat kifejezésre juttatta, hogy a jogerő intézménye a jogállamiság része. A jogbiztonság egyik alapkövetelménye, **„hogy belátható határidőn belül nyugvópontra jusson egy ügy.** Ismét rámutatok, hogy a szociális támogatás folyósításának

utolsó időpontja 2017. június 30. volt, míg a vitatott 122/2019. (IV.19.) B-L-Ö-h. számú közigazgatási határozat kiadmányozásának dátuma 2019. május 16. napja, mely ügylezárási időtartam messze túlmutat az észszerű és belátható határidő fogalmán.

Esetünkben az Ítélet alapján alperesre nem vonatkozik a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet kötőereje, mivel a Kúria nem találta aggályosnak, hogy annak vitathatatlanságát megkerülve a hatóság új ügyszám kreálásával egy adott alanyi és tárgyi körben már végleg eldöntött ügyet tárgyalat immár harmadszorra a bírósággal.

A jogbiztonság követelményére annak tudatában hivatkozok, hogy az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdése ugyan nem egyéni alapjog, ellenben a teljes jogrend gerincét biztosítja, mellyel a Ítélet nem mutat egyezőséget, így ezen okból alaptörvény-ellenes.

Az Ákr. hivatalbóli eljárásának alapelve széleskörű lehetőséget biztosít a hatóságnak eljárása szabad megindítására, döntéseivel való saját hatáskörű rendelkezésre. Ezen –esetünkben már másodszorra ismételt- eljárásindítási jog, illetve a belső hatósági mechanizmusok a döntéshozatal esetleges hibáinak kijavítására, orvoslására szolgálnak a törvényesség érdekében és semmiképpen sem alaptörvény-ellenes, önkényes célra, arra, hogy jogerősen lezárt jogviszonyt feltörő hatósági ügyet a bíróság sokadszorra újratárgyalhassa.

Jelen ügyben a hatóság ismertetett szabad eljárásindítási jogának gátat szabott a bíróság a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítéletében az új eljárás mellőzésével és az azt alátámasztó indokolással mely szerint a „2016-os állapotok visszamenőleg már nem állapíthatóak meg”. Ennek megfelelően ugyanazon vitatott szociális támogatás körében, ugyanazon ügyfélre nézve a hatóság ezen szabad eljárásindítási jogának eljárásjogi akadályát képezi a jogerős ítélet, mely eljárásjogi akadályt nem észlelt semelyik szintű bíróság sem.

A Kúria szerint a hatóság mindennemű következmény nélkül áthághatja a reá nézve kötőerővel bíró jogerős határozatot, az abban foglaltakat új ügyszám generálásával kijátszhatja. Ezen pontnál nem szakjogi bíraskodást igénylő panaszt adok elő, hanem hangsúlyozom, hogy az eljáró bíróságok mindegyike megsértette az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogszabály-értelmezési kötelezési kötelezettségét a *res iudicata* körében.

Ismét kiemelem, hogy a tényállás utólagos rekonstruálhatatlanságát és az alperesi bizonyítékok elégtelen voltát rögzítő 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélettel szemben alperes nem terjesztett elő a Kúria előtt felülvizsgálati kérelmet, nem támadta meg perújítással sem, különös figyelemmel az ezen eljárásban az általa új bizonyítéknak minősített, de egyebekben már évekkel ezelőtt is fennálló tényekre. Az ítélt dolgot hordozó 30.K.31.406/2018/10. sz. határozat megállapításai alapján alperesnek törvényes lehetősége nem volt felperessel szemben eredményesen perbe szállni. Így maradt alperes számára az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével ellentétesen a Kp. 96. § szakasz utolsó fordulatába – „*egyébként vitássá tehessék*” - ütköző módon a jogellenes út, a 30.K.31.406/2018/10. sz. döntés vitatása, a *res iudicata* kijátszása új ügyszám kreálásával.

Ezen pontban ismertettek alapján a Kúria nem vette figyelembe a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet kötőerejét, az abban foglaltakat ignorálta, így megsértette az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésének jogállamiságra –ezen belül a jogbiztonságra- vonatkozó rendelkezéseit.

2.1.) Alkotmányossági szempontú indokolás

A 3278/2019. (XI.5.) AB határozat szerint *„a jogerő intézménye a jogállamiság részét képező jogbiztonság mellett a tisztességes eljáráshoz való jog védelme alatt is áll.”*

Hasonlóan foglal állást a 30/2014. (IX.30.) AB határozat, mely alapján nem összeegyeztethető a jogbiztonsággal és a tisztességes eljáráshoz való joggal olyan bírói gyakorlat, mely mellőzi (az ítélt dologra vonatkozó) törvényi alapokat, mert ilyen módon teret enged a jogerős döntések relativizálódásának. **A *res iudicata* figyelmen kívül hagyásával a bíróságok saját, korábbi döntéseiket bármely ok felmerülése révén hatálytalaníthatnák, mely kiszámíthatatlanná tenné a peres felek pozícióit, illetve a jogerős döntésekhez fűződő joghatásokat.**

A 9/1992. (I.30.) AB határozat rögzítette, hogy *„a jogerő tiszteletben tartása a jogrend egészének biztonságát szolgálja. A jogerős határozatok megváltozhatatlanságához és irányadó voltához alapvető alkotmányos érdek fűződik. A jogbiztonság megköveteli, hogy a jogerős határozat – az eldöntött kérdés személyi és tárgyi keretei között – irányadóvá váljék mind az eljárásban résztvevőkre, mind a később eljáró bíróságokra, más hatóságokra.”* Ezen alkotmánybírói döntés is alátámasztja, hogy alperes bármely ítéletszerkesztési hiba ellenére sem volt jogosult a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet új eljárást kizáró rendelkezésével szemben harmadik hatósági – második új - eljárást indítani, mert azzal e jogerős döntés helyállóságát vitatta, annak irányadó voltát hagyta figyelmen kívül a Kp. 96. § szakaszába ütköző módon.

A 3335/2019. (XII.6) AB határozat szerint az *„ítélt dolog, mint eljárási akadály alkotmányos érvényesülésének alapvető feltétele, hogy az adott döntés érdemi vizsgálat eredményeként szülessen meg, ugyanis a perbe vitt jogok érdemi elbírálását tartalmazó döntés igényt tarthat arra, hogy jogrendszerben véglegesnek ismerjék el. Az „ítélt dolog” utóbb említett garanciája általános érvényű, így tehát nem kizárólag a büntetőeljárás során bír jelentőséggel, hanem minden eljárási törvény a *res iudicata* elvén keresztül biztosítja a jogerő tiszteletében megnyilvánuló jogbiztonság érvényesülését.”*

Jelen esetre vonatkozóan az Alkotmánybíróóság a 3328/2020. (VIII.5.) AB határozatában az alábbiakat rögzítette.

A jogerő intézménye alkalmazandó nem csupán a polgári és büntető perjogban, hanem vonatkoztatandó a közigazgatási eljárásjogra is. A közigazgatási hatóság eljárásban kibocsátott határozatok *ex nunc* hatályúak, míg a bírósági határozatok elsődlegesen *ex tunc* hatályúak. A jogerő jelentősége a közigazgatási bírósági döntések esetében pontosan az, hogy *„jogviszonyok idővel lezártnak minősüljenek, és azok védve legyenek mindennemű beavatkozástól.”* A jogerő tiszteletben tartásához közérdek fűződik, erre *„egyrészt azért van szükség, hogy a jogvitában érintett személyek viszonyai ne maradjanak függő helyzetben,*

másrészt pedig azért, hogy az eldöntött kérdés utólag ne legyen módosítható.” Az eljárt bíróságok pontosan a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélettel eldöntött ügy utólagos, tiltott módosításához járultak hozzá a korábbi pontban részletesen ismertetett módon, egyúttal egy már jogerősen lezárt - és a szociális támogatások alperes általi utólagos folyósítása révén teljesebbé ment- jogviszonyt törtek fel ismételten.

A 3342/2017. (XII.20.) AB határozat kifejezésre juttatta, hogy a jogerő intézménye a jogállamiság része. A jogbiztonság egyik alapkövetelménye, *„hogy belátható határidőn belül nyugvópontra jusson egy ügy. Alapvető alkotmányos érdek fűződik a jogerős döntések megváltoztathatatlenségéhez és irányadó voltához, a jogorvoslati lehetőségek mellett beállt jogerő tiszteletben tartása a jogrend egészének biztonságát szolgálja. A jogerő az anyagi igazságosság és a jogbiztonság követelményét hozza összhangba azzal, hogy utóbbi követelményt tekinti elsődlegesnek.”* A határozat leszögezi, hogy kizárólag szűk körben van lehetőség van a jogerő áttörésére (pl. ténylegesen új bizonyíték felmerülése, perbeli súlyos eljárási hiba, anyagi jogi jogszabálysértés stb.) A 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet jogerejének áttörésére alperesnek kizárólag felülvizsgálati eljárásban vagy perújításban lett volna lehetősége. Miután ezen eljárások alperesi sikertelensége már előre látható volt, így a jogerő intézményének kijátszásával és az eljárt bíróságok aktív közreműködésével került olyan helyzetbe alperes, hogy adott ügyet immár harmadszorra tárgyalja a bírói fórum. Mindez ellentétes a jogbiztonság hivatkozott AB határozatok szerinti követelményével.

A 21/2020. (VIII. 4.) AB határozat szerint *„az EJEB több eseti döntésében kifejtette, hogy senki sem jogosult arra, hogy egy jogerős (végleges és kötelező) ítélet felülvizsgálatát kérje pusztán abból a célból, hogy újabb tárgyalást tartsanak, és újra eldöntsék az ügyet. ... A bírósághoz fordulás joga (polgári jogok és kötelezettségek esetében) azt jelenti, hogy polgári ügyekben a félnek joga van bíróságok előtt eljárást indítani. E jog pedig látszólagossá válik, ha a részes államok belső joga megengedi, hogy a jogerős bírói döntés az egyik fél hátrányára hatálytalan maradjon.”* [Ryabykh kontra Oroszország (52854/99.) Mitrea kontra Románia (26105/03.), Varniene kontra Litvánia (42916/04.) Nelyubin kontra Oroszország (14502/04),

Esetünkben a Kúria döntése alapján alperesre nem vonatkozik a 30.K.31.406/2018/10. sz. ítélet kötőereje, irányába az *quasi* hatálytalan, mivel annak vitathatatlanságát megkerülve a hatóság új ügyszám kreálásával, új közigazgatási cselekményt generálva, új eljárásra utasítás nélkül is újra megnyithat jogerősen lezárt jogviszonyokat és a rendkívüli jogorvoslatot ilyen módon megkerülve kérheti az ügy újratárgyalását.

Jelen pont összegzéseként előadom, hogy a Kúria jelen panasszal érintett döntése nem tesz eleget a jogállamiság keretében értelmezendő a jogbiztonság követelményeinek.

3.) Tisztességtelen hatósági eljárás elfogadása által megvalósult tisztességtelen bírósági eljárás

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése szerint mindenkinek joga van ahhoz, hogy ügyeit a hatóságok részrehajlás nélkül, **tisztességes módon** és ésszerű határidőn belül intézzék. A hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

Jelen pontban ismét hangsúlyozom, hogy nem ténybíraskodást kívánok a Tisztelt Alkotmánybíróságtól, hanem a törvény előtti egyenlőséghez és ezen túlmutatóan a korlátozhatatlan, abszolút érvényű tisztességes bírósági eljáráshoz fűződő jogaim védelmét kérem.

3.1.) Tisztességtelen hatósági eljárás – alperes bizonyítékismertetési kötelezettsége

Ezen alapjogi sérelmem igazolása érdekében szükséges kielemezni a panaszolt határozat indokolását, és azt szembeállítani az Alkotmánybíróság e körben iránymutató ítéleteivel, kiegészítve ügyféli jogok kapcsán lefektetett alapvetéseivel. Jelen pontban nem a Kúria bizonyítékértékelési tevékenységét támadom, hiszen annak felülmérlegelésére nem rendelkezik hatáskörrel az Alkotmánybíróság. Ellenben a tényadatok nélkül nem igazolható az alapjogi sérelmem.

Az Ítélet annak okán hagyta helyben az I. fokú ítéletet, hogy az, az ügy érdemére kiható eljárási jogszabálysértést nem hordozott.

Az általános közigazgatási rendtartásról szóló 2016. évi CL. törvény (Ákr.) 76. § szerint, ha a hatóság az ügyben bizonyítási eljárást folytatott le, melynek során a hatóság nem biztosította, hogy az ügyfél minden bizonyítékot megismerjen, annak befejezését követően értesíti az ügyfelet, hogy - az iratokba való betekintés szabályai figyelembevételével - megismerhesse a bizonyítékokat, és további bizonyításra irányuló indítványt terjeszthessen elő.

A Kúria (Ítélet 32. pontja) illetve az I. fokú bíróság (I. fokú ítélet 7. oldal 3-4. bekezdés) is megállapította, hogy alperes ténylegesen megsértette az Ákr. 76. §-ban foglalt rendelkezést, a határozathozatal előtt nem ismertette bizonyítékait az ügyféllel, de az ítéletek szerint mindez nem érinti az ügy érdemét, hanem egyszerű eljárási jogszabálysértés.

Az Ítélet ezen pontja szerint, ha az ügyfél egyéb más garanciális jogaival élt –akár a közigazgatási határozat meghozatala után - , az automatikusan kiváltja a hatóság döntéshozatal előtti bizonyítékismertetési kötelezettségét. Az Ítélet ennek alátámasztására felperes terhére olyan meg nem valósult eseményt –iratbetekintést- állít be tényként, melynek feltételezett megtörténte egyebekben is az első érdemi határozat kibocsátását követő időpontbeli, illetve annak megtörténtét még az I. fokú bíróság sem fogadta el ítéletében.

Az alapjogi sérelmet is megvalósító alperesi bizonyítékismertetési mulasztás bírósági eljárásban történő orvoslásaképpen az Ítélet egyik legsúlyosabb, a törvény előtti egyenlőség elvét nyíltan áthágó iratellenes megállapítást rögzített. Az Ítélet akként reparálta az I. fokú ítéletet és az annak alapjául fekvő hatósági határozatokat, hogy ugyan az Ákr. 76. §

megsértése alperes részéről megvalósult, ellenben az ügyfél a közigazgatási határozat kibocsátását **követően** két héttel élhetett iratbetekintési jogával, mely kiküszöböli a jogsérelemet.

Az Ítélet 11. oldal első bekezdése az alábbi iratellenes megállapítást rögzíti ezen körben:

*„Tényadat, hogy felperes 2019. január 30-án, **mielőtt az elsőfokú hatóság határozatot hozott volna az ügyében**, iratbetekintési jogával élt, melynek következtében módjában állt gyakorolni az őt megillető ügyféli jogait.”*

Egyfelől az iratbetekintésen történt részvételt felperes a keresetlevél 3. pontja szerint tagadta és alperes állításán kívül semmilyen hatósági okirat (feljegyzés, jegyzőkönyv) vagy egyéb bizonyíték nem támasztotta alá ezen eljárási cselekmény megtörténtét. Másfelől az iratbetekintés tényét, ahogy korábban már rámutattam még az I. fokú bíróság sem rögzítette döntésében, annak bizonyíthatatlansága okán (I. fokú ítélet 3. oldal 2. bekezdés).

Az Ítélet a tisztességtelen hatósági eljárás vizsgálata körében figyelmen kívül hagyta, hogy az alperes által állított, -de nem bizonyított- iratbetekintés 2019. január 30. napját jelölte meg az eljárási cselekmény napjaként, ezzel szemben az ügy első érdemi, XI/G-30039-3/2019. számú közigazgatási döntése 2019. január 16-i keltezésű (2. sz. melléklet) és csupán az ezt visszavonó és korábbi hátrányos döntés ismételten megállapító, XI/G-30039/15/2019. számú határozat kiadmányozása esik 2019. március 4. napjára. Tehát az Ítélet iratellenesen, alperes érdekei felé indokolatlanul és önkényes módon elhajolva változtatta meg az I. fokú ítéletben rögzített tényállást.

Perjogi alapelv, hogy a fél nyilatkozata önmagában nem bizonyíték.

Ezzel szemben az Ítélet az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése szerinti törvény előtti egyenlőséget megsértve bármely bizonyíték és erre irányuló indokolás hiányában felperes tagadásával szemben tényként fogadta el alperes állítását az iratbetekintés megtörténte vonatkozásában (Ítélet 11. oldal 1. bekezdés).

Az Alaptörvény I. cikk (4) bekezdése szerint törvény alapján létrehozott jogalanyok számára is biztosítottak azok az alapvető jogok, valamint őket is terhelik azok a kötelezettségek, amelyek természetüknél fogva nem csak az emberre vonatkoznak, így a bírósághoz forduláshoz és a tisztességes bírósági eljárásra vonatkozó jog alperest és felperest is egyenlő mértékben illette meg.

A peres eljárásban lefektetett jogok és kötelezettségek tekintetében alperest és felperest szintén egyenlő elbánás illette meg az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltak szerint. Amennyiben peres eljárásban önkényes megkülönböztetés valósul meg valamelyik fél terhére illetve a másik fél javára, az automatikusan megvalósítja a tisztességtelen bírósági eljárást.

Köztudomású, hogy alperes formálisan és informálisan tekintélyes politikai- és pénzügyi-gazdasági háttérrel rendelkezik, hatalma folytán jelentős erőfölényben van a mindennemű hatalom nélkül álló, gyermekei szociális jogai érdekében fellépő nagycsaládos felperessel

szemben. Attól, hogy alperes mögött jelentős politikai, hatalmi befolyás áll, nem teszi állítását hitelesebbé felperesénél, a törvény előtti egyenlőség alapelve alapján a két fél állítása egyenértékű, semmilyen okirati vagy egyéb bizonyíték nem hatott az alperesi előadás hitelessége irányába az iratbetekintés körében, ilyen irányú indokolás nem is lelhető fel az Ítéletben. Ahogy az ügyfél, úgy a hatóság is hiteles és ellenőrizhető bizonyítékkal igazolhatja állítását, mely bizonyítási alapvetést az Ítélet negligált.

A 2019. január 16. napján kelt XI/G-30039-3/2019. számú alperesi döntéssel szemben fellebbezés került benyújtásra, így az ügy ezen szakaszában – akár 2019. január 30-án-, a határozathozatalt követően már bármely, adott hatósági ügy kimenetelét befolyásoló ügyféli jog gyakorlása nem értelmezhető jogorvoslati szakban a fellebbezés benyújtásán túlmenően. Tehát ha meg is történt volna az Ítélet által tényként kezelt iratbetekintés, az a döntéshozatal utáni időpontra esik, így a tisztességes hatósági eljárást garantáló ügyféli jogok Ítélet 32. pontja által feltételezett gyakorolhatósága már eleve a határozathozatal utáni időpontra esett.

Az alább ismertetett alkotmánybíróági döntések alapján annak ténye, hogy alperes az I. fokú és a Kúria Ítélete által is nem vitásan megsértette az Ákr. 76. §-ban foglalt bizonyítékismertetési kötelezettségét, az az ügy érdemét érintette, egyúttal kimerítette a tisztességtelen hatósági eljárás ismérveit. Álláspontom szerint ezen mulasztás a Kúria és az alsófokú bíróság részéről nem csupán egyszerű anyagi jogilag igazságtalan ítéleteket eredményezett, hanem annak ismertetett alapjogi vonatkozása miatt tisztességtelen bírói döntéseket.

Az ügyféli jogok biztosítása vonatkozásában szükséges hivatkozni a Alkotmánybíróság 3223/2018. (VII.2.) AB határozatát, mely kifejtette, hogy *„jogállami keretek között a „tisztességes” karakter minden közhatalom erejével felruházott eljárással szemben követelmény. Ezért a sajátosságok figyelembe vétele mellett, de a hatósági eljárásban is meg kell jelennie a fair eljárás követelményeinek, amely követelményeket az alapjogi jogalanyisággal rendelkező ügyfeleknek alanyi jogként, végső fokon alapjogként ki kell tudni kényszeríteni. E jogok érvényesíthetősége a hatóság működésének korlátja, jogszerű eljárásának pedig mércéje. A tisztességes hatósági eljáráshoz való jognak szerves részét képezi a nyilatkozattételhez és a védekezéshez való jog. E nyilatkozattételhez és védekezéshez való jog érvényesülése feltételezi, hogy az ügyfél megismerhesse a hatóság bizonyítási eljárását, az annak keretében beszerzett okirati és egyéb bizonyítékokat, amelyekre a hatóság az ügyfelet érintő döntéseit alapozza.”*

Az Alkotmánybíróság 3311/2018. (X. 16.) sz. AB határozatában rámutatott, *„a tisztességes hatósági eljáráshoz való jog magában foglalja mindenkinek a jogát arra, hogy az őt hátrányosan érintő egyedi intézkedések meghozatala előtt meghallgassák, az iratokat megismerje és az igazgatási szervek a döntéseiket indokolják. Az elvek összefüggésben állnak a jó közigazgatás fogalmával, valamint a közigazgatási eljárásjog közös európai elveivel. Elvként érvényesül a pártatlan, részrehajlás nélküli ügyintézés, a jogegyenlőség, a diszkrimináció tilalma, valamint a tisztességes ügyintézés követelménye. Az eljárás megindításáról való döntés, valamint a bizonyítékok ügyféllel való ismertetésének elmaradása olyan eljárási szabálysértések, amelyek kihatnak az ügy érdemére.”*

Az 5/2013. (II.21.) AB illetve a 30/2017. (XI.14.) AB illetve a 3223/2018. (VII.2.) AB alkotmánybíróági határozatok egybehangzóan állapítják meg, hogy, „az Alkotmánybíróság az Alaptörvény hatálya alatt is alapelveként kezeli a közigazgatás jognak alárendelt tevékenységére vonatkozó jogállami parancsot. A tisztességes hatósági eljárás követelménye egyetlen hatósági eljárásban sem sérülhet. A XXIV. cikk (1) bekezdése szerinti alapjog rendeltetése, hogy ügyfélközpontú megközelítésben biztosítsa az anyagi jog érvényesülését, végső fokon a hatóság jogszerű működését.”

Az előzőekben ismertettem, hogy az ügyfelet a hatóság elzárta a bizonyítékok megismerésétől, az ítéleti megállapítással szemben iratbetekintés nem történt, azt semmilyen bizonyíték nem támasztja alá, azt az I. fokú ítélet sem kezelte tényként, illetve annak megjelölt időpontja egyebekben is az érdemi döntés meghozatalát követő időpontra esik.

A bizonyítékok megismerhetőségének elmulasztásával sérült az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésén nyugvó tisztességes hatósági ügyintézéshez való jogom, mely szerint alapkövetelmény, hogy az ügyfél gyakorolhassa az ügymegismerési és ügyelőbbreviteli jogosultságait. A hatósági eljárás akkor tisztességes, ha az ügyfél eljárási jogaival élni tud, így a bizonyítékok ismertetése híján ezen hatósági eljárásban a közhatalommal szemben eszköztelenné váltam. Amennyiben az ügyfél nem ismeri meg a számára hátrányos döntés meghozatala előtt a vele szemben felhasználni kívánt bizonyítékokat, az automatikusan deformálja a jogorvoslati jogát is. Ha az ügyfél először a határozatból értesül a vele szemben alkalmazott bizonyítékok összességéről, a határozattal szembeni fellebbezésében már eleve eljárásjogi hátrányból tud bármely védekezést előadni, főleg, ha általa esetlegesen beszerzendő bizonyítékok is felmerülnek az ellenbizonyítás körében, különös figyelemmel az erre nyitvaálló, rövid, 15 napos fellebbezési határidőre. Ezen fegyveregyenlőtlenség kizárására került az Ákr-be kógens rendelkezésként a 76. §, a hatóság bizonyítékismertetésre vonatkozó kötelezettsége, amely minden egyéb más biztosítandó ügyféli jogtól elkülönülten kötelezi a hatóságot.

Tehát az Ítélet megengedően elnézte alperes tisztességtelen hatósági eljárását, mely nem eredményezett egyebet, mint a Kúria Kfv.IV. tanácsa részéről a tisztességtelen bírósági eljárást.

Ezen panaszom alkotmányossági indokolása a következő pontban ismertettekkel együttesen került rögzítésre a 3.3.) pontban.

3.2.) Tisztességtelen hatósági eljárás – alperes indokolási kötelezettségének megsértése

Az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése szerint a hatóságok törvényben meghatározottak szerint kötelesek döntéseiket indokolni.

Az I. fokú alperesi határozat mulasztását, azaz annak tényét, hogy alperes elsőfokú hatósága olyan, - vissza nem vont - határozatot bocsátott ki, melyből a közigazgatási cselekmény

megtételére felhatalmazó anyagi jogi jogszabály hiányzott, egyik szintű bíróság sem vitatta, az tényszerűen fennállt. Az eljáró bíróságok arra az álláspontra helyezkedtek, hogy a közigazgatási cselekmény megtételére irányuló anyagi jogszabály I. fokú határozatbeli hiánya ugyan fennáll, de az nem érinti az ügy érdemét, hanem az előző pontban ismertetettekhez hasonlóan egyszerű eljárási jogszabálysértés. (Ítélet 35. pontja, illetve I. fokú ítélet 6. oldal 4. bekezdés)

Az I. fokú bíróság ítélete akként orvosolta alperes indokolási mulasztását, hogy „az Ákr. 81. § sérelme ugyan fennáll az I. fokú határozat esetében, ellenben a végleges határozat pótlólagosan kiegészítette azt, mintegy visszamenőleges hatállyal hivatkozva az I. fokú határozatban megjelölni elmulasztott jogszabályt”. Az Ítélet 33. és 35. pontjai ezen I. fokú ítéletbeli indokolásban nem talált jogszabálysértésre utaló mozzanatot, azt helybenhagyta, mivel *„felperes tudatállapota kiterjedt azon jogszabályi rendelkezésre, melyet alperes I. fokú határozata nélkülözött”*.

A Kúria ezen indokolással nem kevesebbet állít, minthogy az alperesi hatóság felettes szerve nem csupán a sérelmezett határozat felülvizsgálatára, hanem annak visszamenőleges reparálására is rendelkezik hatáskörrel. Ezen túlmenően az Ítélet akként foglal állást, hogy az elsőfokú hatóság szabadon megsértheti Ákr. 81. § szerinti kógens rendelkezést, így a *„döntés indokaira, valamint az azt megalapozó jogszabályhelyek megjelölésére is kiterjedő indokolás”* kötelezettségét, ha a II. fokú szerve *quasi* visszahatólag eleget tesz az I. fokú hatóság indokolási kötelezettségnek.

Az Ítélet relativizálja alperes Ákr-beli, eltérést nem engedő, illetve az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdés szerinti indokolási kötelezettségét. Az Alaptörvény a kötelezettség lényegét határozza meg, az Ákr. annak részleteit fejt ki, mely pontosan annak alapjogi vonatkozása miatt eltérést nem engedő rendelkezés, azaz az indokolásnak ki kell terjednie a *döntés indokaira és az azt megalapozó jogszabályhelyekre*.

A törvény előtti egyenlőség az államszervezet minden működési egységét átható alapelve alapján sem a közigazgatási hatósági- sem pedig a bírósági eljárásban nincsenek „egyenlők és egyenlőbbek”. Minden peres felet, - legyen az bármely potenciális politikai hatalom erőterében, vagy legyen akármilyen hatalmilag súlytalan állampolgár – egyenlő jogok illetnek meg a bírósági eljárásokban. Ezen pontban is körvonalazódik, hogy az eljáró bíróságok indokolatlanul elhajlottak a hatályos törvényi rendelkezésektől alperes javára, nem szimplán törvénysértő módon, hanem egyúttal áthágva a vonatkozó alaptörvényi rendelkezéseket nem csupán a XXIV. cikk (1) bekezdése és XV. cikk (1) bekezdése, hanem egyúttal a bíróságokat tisztességes eljárásra kötelező XXVIII. cikk (1) bekezdése vonatkozásában is.

Az Ítélet 33. és 35. pontjai szerint amiatt nem jogsértő a hivatkozott indokolási hiányosság, mert felperes tudatállapota kiterjedt a sérelmezett közigazgatási döntésből hiányzó jogszabályi rendelkezésre.

Az Ítélet logikája mentén tehát, jogi ismeretekkel rendelkező ügyfél részére nem szükséges a közigazgatási határozatok teljeskörű, Ákr. 81. § szerinti indokolása. Ezen bírói jogértelmezés újfent plasztikussá teszi a hatóság indokolási kötelezettségét, utat enged az hatósági

önkéntesnek, mely jogértelmezés a jogalkotó szándékával ellenkezik, egyúttal alaptörvény-ellenes. A hatóságoknak az Ákr. 2. § (2) bekezdés b) pontja alapján az ügyfeleket egyenlőként kell kezelni, és semmilyen norma alapján nem igazolható az Ítélet 35. pontjában szereplő részleges hatósági indokolási lehetőség jogi ismeretekkel rendelkező magánszemély irányába, hangsúlyosan utalva az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt hatóságot kötelező indokolási kötelezettségre.

A bírósági eljárás nem a hatalmi potenciállal rendelkező, - hatalmi erejük folytán akár előny vagy hátrány okozására is alkalmas - alperesek jogszabálysértő határozatainak orvoslási fóruma, hanem azok törvényességi felülvizsgálatának és az ügyfelet megillető hatékony jogvédelem jogorvoslati szakasza. Ha a bíróság nem a hatékony jogvédelem talaján áll, hanem jogszabály céljával ellentétes indokolással kívánja az alperesi, ügy érdemére kiható jogszabálysértést orvosolni, kétség kívül hágja át az Alaptörvény tisztességes bírósági eljárásra vonatkozó rendelkezését.

Jelen, panaszolt Ítélet szerint ugyan az alperesi határozat megsértette az indokolási kötelezettségét, valóban hiányzott az ítéletből a vitatott jogszabály, ellenben nem volt ezen mulasztás miatti felperesi jogsérelem kimutatható, mert felperes tisztában volt a hiányzó jogszabállyal. Tehát az Ítélet elismeri alperes indokolási kötelezettségének megsértését, ellenben felperesi tudatállapotról hivatkozva mentesíti annak következményei alól alperest. A tisztességes ügyintézés és a hatóság indokolási kötelezettsége abszolút alapjog, nem relativizálható ügyféli tudatállapotról és ügyféli jogsérelemre való hivatkozással.

A jogsérelem - és nem szimpla törvényi, hanem alaptörvényi szintű - már önmagában beáll azzal, hogy a hatóság a döntéséből kihagyta a cselekménye alapjául szolgáló jogszabályi magyarázatot és az ügyfél felé nem számolt el döntése indokával az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésébe ütköző módon.

Ezen túlmenően további ügyféli jogsérelem fennállta, semmilyen norma alapján nem szükséges az Ákr. 81. §-ban foglalt rendelkezés, mint az ügy érdemére kiható jogszabálysértés körében. (Megjegyzem, hogy az alperesi határozatban foglalt szociális támogatás megvonása már önmagában jogsérelem.) Alperes nem egy marginális jogszabályi hivatkozást mulasztott el feltüntetni határozatában, hanem adott közigazgatási cselekmény megtételére felhatalmazó normát, egyúttal elhallgatta azt, hogy a 2019. január 16-án kelt első I. fokú határozatot hatáskör hiányában kiadmányozta arra nem jogosult ügyintéző. Ha mindezen mulasztás nem elég jogsérelem az ügy érdemére kiható jogszabálysértés megállapításához, akkor kiüresedik és bármely plasztikus kiegészítő tartalommal pótolható az Ákr. 81. §-ban lefektetett kógens rendelkezés, illetve az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdése. Az Ákr. 81. § nem rendelkezik szabatos, részleges vagy ügyfél tudatállapotról szabott indokolásról, hanem egyértelmű és eltérést nem engedő annak vonatkozásában, hogy a döntése alapjául jogszabályi rendelkezést minden ügyfélen kívüli körülménytől függetlenül, teljeskörűen meg kell jelölnie a hatóságoknak.

3.3.) Alkotmányossági szempontú indokolás a tisztességtelen hatósági eljárást helybenhagyó bírói eljárása vonatkozásban

A Kúria a jelen panasz 3.1.) és 3.2.) pontjaiban ismertetett döntése alapján maga biztosított lehetőséget a törvényi szintű eljárási jogosítványok visszaélészerű gyakorlására alperes javára, melyre figyelemmel álláspontom szerint jogállamban nem maradhat hatályban az Ítélet.

A 21/2020. (VIII. 4.) AB határozat indokolásában az Alkotmánybíróság lefektette, - mely már több döntésében is rögzítésre került- a tisztességes (bírói) eljáráshoz való jog olyan abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél.

Jelen pontban utalok a 20/2017. (VII.18.) AB határozatra, mely rögzítette, hogy „*az a bírói ítélet, mely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, az önkényes, fogalmilag nem lehet tisztességes és nem fér össze a jogállamiság alapelveivel.*”

Hivatkozok továbbá az Alkotmánybíróság 3353/2017. (XII.22.) AB határozatára, melyben hangsúlyosan került kiemelésre, hogy „*az Alkotmánybíróság elmúlt években folytatott gyakorlata szerint egyértelmű, hogy a hatósági eljárás jogszerűségét felülvizsgáló bíróság döntése a XXVIII. cikk (1) bekezdésébe ütközik akkor, ha figyelmen kívül hagyja a méltánytalan, igazságtalan, azaz nem tisztességes hatósági eljárásban történeteket.*”

Az Alkotmánybíróság 5/2017. (III.10.) AB határozatában semmisítette meg a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság ítéletét az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésébe ütközés miatt abból az okból, hogy a bíróság helyben hagyott egy tisztességes hatósági eljárás követelményébe ütköző, jogszabálysértő határozatot, ezzel elfogadva annak Alaptörvény-ellenességét.

4.) Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy a személyes adataim – nevem - nyilvánosságra hozatalát mellőzni szíveskedjen, mert azokból családi körülményeimre és gyermekeim személyére következtetés lenne levonható.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy jelen panaszomat az abban foglalt kérelemmel egyezően elbírálni szíveskedjen.

Budapest, 2021. január 14.

Tisztelettel:

